

Начало > Четиво > Понякога думите имат очи, говори италианската поетеса Лаура Гараваля

ЧЕТИВО

Понякога думите имат очи, говори италианската поетеса Лаура Гараваля

04.07.2022 5 0

SONY DSC

ЛАУРА ГАРАВАЛЯ е родена в Милано и живее в град Комо, Италия. Тя е поетеса, журналистка, литературен преводач, основател и председател на La Casa della Poesia di Como ODV (www.lacasadellapoesiadicomо.com). Госпожа Гараваля е директор на Международния фестивал на поезията „Europa in versi“ – „Европа в стихове“ (www.europainversi.org), който се провежда от дванадесет години в Комо (Италия) и на всяко издание приема изтъкнати поети и

< > Попу

ЛЕС

Из „Възкресени „Покаяни“

16.1

Нови Рале и кат ЧЕТИ

За пъ фами от тр НОВИ

Защо Хрис ПОЗИ

Спом мисл НА ФОКУ

писатели от цял свят.

Тя е и член на журито на Международната литературна награда „Europa in versi e in prosa“ („Европа в стихове и в проза“). Автор е на шест стихосбирки. Нейни стихотворения са преведени на десетки езици и публикувани в чуждестранни и италиански антологии и списания, както на хартия, така и онлайн. Член е на италианския и на швейцарско-италианския ПЕН-клуб, както и на Европейската академия на науките, изкуствата и литературата в Париж, от която получава наградата за поезия през 2017 г.

Лауреат е на наградите за поезия на Международната академия „Михай Еминеску“, Румъния, на Академията „Томитан“, Румъния. Получава званието „Почетен Лауреат – Laureat Honoris Causa“ на Академията на науките и висшето образование на Украйна съвместно с Украинския институт за история на науката и културата. Лаура Гараваля е носител на редица други значими национални и международни отличия за поезия, сред които Международната награда за поезия „Нуренгиз Гун“ 2020, връчена ѝ в Баку, Азербайджан; Международната награда за поезия „КС – 2020“, Сеул, Южна Корея. Госпожа Гараваля е директор, ръководещ поредицата за поезия на чуждестранни поети „Altri incontri“ на издателската къща „Quaderni del Bardo“.

ЮСУФ

Юсуф седи до майка си. Двамата са

насред полето, лицето му е обърнато към небето и

търси края му.

Слънцето попада в детския поглед. Дълбае надолу, потъва навътре.

Грозна светкавица срязва зората. Трещи страшен гръм.

Може би се разразява буря, но къде е дъждът?

Няма дъжд.

Почвата се стапя. Потича в безкрайни реки от мрак.

Войната заличава пространството на разума.

Може би това е само игра – просто майка му е заспала.

Спи вече няколко часа. Ръцете ѝ са отпуснати под гърдите.

Не се събужда. Не иска да отвори очи.

Черна бездна е погълнала

всичко, целия им дом.

Юсуф още не знае, че баща му

и брат му са мъртви. Някой ги е убил

на много дни път оттук,

далеч от тези дюни, потапяни в кръв

от изгрев до залез.

Майката е разказвала на момчето си

приказки за обич между хората,
стотици красиви истории за мира.
Сега Юсуф чака отново да чуе
нейния глас.

МАЙКИ

В памет на младите хора, загинали по време на терористичното нападение в Барселона през август 2017 г.

Говоря от много далеч с глас на жена, на майка.
Ти също си жена. Майка си
и разбираш какво означава някой да заличи мечтите ти,
да прекосяваш всеки ден
черното езеро на скръбта.
Да, ти знаеш. Аз също познавам добре
празнотата, която те изяжда отвътре.
Един летен ден изтръгна от мен сина ми.
Тогава, както винаги, животът жужеше наоколо,
светлината удължаваше часовете,
смъртта пълзеше наблизо, но аз не успях да я докосна.
Не можах.
Да, ти въобще не си подозирала, аз дори не съм си помисляла,
че е възможно на този чисто бял път
с такава омраза, с токова злоба, клокочеща в
гърлото на страшното време,
да бъде унищожен животът
на две човешки същества.
Да умреш под яркото слънце на двайсет години,
е смазващо и банално.
Твоят син е пътувал из целия свят
и когато се е върнал у дома, си почувствала
в сърцето си, че се е променил.

Ти знаеш. Аз също зная,
че да убиваш в името а Бога
е все едно да копаеш яма в празно пространство.
Сега всичко изглежда ненужно и нереално.
Стаите, които той обичаше най-много,
днес тънат в мрак.
Въпросите, които тъй и не успя да зададеш
на сина си,
разкъсват сърцето.
Спомените поглъщат всичко,
останало от нас.

ПОЕЗИЯ

Понякога думите имат очи
и гледат света накриво.
Те дълбаят, те ровят навътре, надолу
и намират различни възможности
да разгледат света от друга перспектива.
Понякога обаче думите
просто се носят във въздуха
и не успяват да достигнат
до най-важните кръстопътища на живота.
Тогава стихът се превръща в прашилка,
попаднала в сърцето на слънчев лъч.

Представяне и превод Здравка Евтимова

„КЛЮЧ ЗА СИНЯ ВРАТА“, из новата книга на Юлия Дивизиева

Христос Хартомацидис за хората и вълците на Здравка Евтимова

Свързани статии **Още от автора**

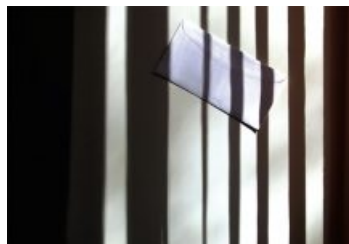
ЧЕТИВО

Още от „унищожение“ на Уелбек

ЧЕТИВО

Наляво – шах, надясно – мат. Ми майната му. Дай да ти наляя, нови стихове от Марина Алексиева

ЧЕТИВО

Още поезия в превод на поета Людмил Димитров: Гогол, Бунин, Пастернак, Окуджавя, Висоцки

Оставете коментар

[Влезте, за да оставите коментар](#)

f

Популярни публикации

Стоте лъжи на убицея Никола Обретенев
ПОЗИЦИЯ 02.06.2020

Йоца Амстердама и клубът „Монтерей“
ЧЕТИВО 02.02.2020

Леда Милева присвоява идеята за „Зайченцето бяло“ от поетесата Веса Паспалева
ПОЗИЦИЯ 06.03.2020

Категории

- Четиво
- Позиция
- Книги
- Отзиви
- Леониди
- Интервю
- Духознание
- Новини
- У нас

ти. Осведомете се за нашите общи условия и защита на личните данни. [Вижте повече](#)

Начало
За нас
Защита на личните данни

